

Arrest

nr. 66 485 van 12 september 2011
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (verzoeker), die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn en X (verzoekster), die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, respectievelijk op 10 mei en 9 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van respectievelijk 30 maart 2011 en 31 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2011 met referentenummer X.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2011 met referentenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 augustus 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dezelfde dag dient verzoekers dochter een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als bloedverwant in nederdalende lijn.

1.2. Verzoekers legden op 4 november 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af. Dezelfde dag diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit op grond van een duurzame relatie met verzoeker.

1.3. Op 30 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 14 april 2011.

Zij vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 23/08/2010 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 50 § 2, 4° van het KB van 08/10/1981).

Betrokkene legde een uitzendovereenkomst fase A vanuit Nederland voor, een ziekteverzekering, en enkele loonfiches. De aanvraag tot inschrijving werd geweigerd met een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze werd betekend op 04/02/2011. Er werd gevraagd om een nieuwe arbeidsovereenkomst voor te leggen en recente loonfiches.

Betrokkene legde vervolgens wel nieuwe loonfiches na, maar heeft nagelaten om een nieuwe arbeidsovereenkomst voor te leggen. Bijgevolg kunnen we dus stellen dat betrokkene nog steeds is tewerkgesteld met een uitzendovereenkomst met uitzendbeding fase A.

Dit wil zeggen dat betrokkene gedurende een beperkte periode is tewerkgesteld. Gedurende deze fase A kan de uitzendopdracht altijd tussentijds worden opgezegd. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, ondermeer met de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen en de personen die ten zijnen laste zijn. Betrokkene wordt verondersteld te bewijzen om over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en zijn gezinsleden om te voorkomen dat ze ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (zie art 40, §4, eerste lid, 2° en art 40, §4, tweede lid van de wet).

Gezien de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene verkeert tegenover zijn werkgever, kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.”

1.4. Op 31 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 7 april 2011.

Zij vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 04.11.2010 door P. V. (...), geboren te Caxito/Bengo op 20.09.1985 en van Angolese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Uit het dossier blijkt dat de partner in functie van wie de aanvraag gebeurde zelf het verblijfsrecht werd geweigerd op 30.03.2011.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker diende een annulatieberoep in tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekster diende een afzonderlijk annulatieberoep in tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien de eerste en tweede bestreden beslissing nauw samenhangen en dit ook het geval is voor de verzoekschriften, worden de

beroepen waarop zij betrekking hebben, gevoegd. Ter terechtzitting uiten partijen hieromtrent geen bezwaren.

3. Onderzoek van de beroepen

3.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoekers aanvraag van een verklaring van inschrijving dateert van 23 augustus 2010.

De bestreden beslissing werd genomen op 30 maart 2011 en meegedeeld aan de gemeente op 5 april 2011.

Artikel 51 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenbesluit’) bepaalt het volgende:

§ 1 De gemeente kan het recht op verblijf erkennen in de gevallen vermeld onder:

1° artikel 50, § 2, 1°;

2° artikel 50, § 2, 2°;

3° artikel 50, § 2, 4°, voor zover het bewijs van de voldoende middelen van bestaan geleverd wordt door middel van een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene in eigen hoofde beschikt;

4° artikel 50, § 2, 5°;

5° artikel 50, § 2, 6°, voor zover het gaat om een echtgenoot, een partner met een geregistreerd partnerschap gelijkwaardig met het huwelijk, of een bloedverwant in neergaande lijn jonger dan 21 jaar, en voor zover de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewezen werd door midde van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

§2 Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.

§3 In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

§4 Een burger van de Unie met een verklaring van inschrijving kan te allen tijde dit document in elektronische vorm aanvragen, mits er geen einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf. De verklaring van inschrijving in papieren vorm wordt kosteloos verstrekt. De kostprijs van de verklaring van inschrijving in elektronische vorm mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. ”

In toepassing van artikel 51, §3 van het Vreemdelingenbesluit dient de beslissing omtrent deze aanvraag genomen te worden binnen de 5 maanden bij gebreke waaraan de betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8 bij het vermelde KB.

Weliswaar werd op 4 februari 2011 een bijlage 20 aan verzoeker betekend houdende een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten), maar de thans bestreden beslissing komt in de plaats van de beslissing die op 4 februari 2011 werd betekend.

Bijgevolg is de beslissing die op 4 februari aan verzoeker werd betekend uit de rechtsorde verdwenen. De thans bestreden beslissing is duidelijk buiten de termijn van 5 maanden genomen. Aldus kan opzichts verzoeker thans geen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen. Hierdoor wordt immers artikel 51 Vreemdelingenbesluit geschonden. Het middel is gegrond.”

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing in de plaats komt van de beslissing van 4 februari 2011 en huidige beslissing aldus niet werd genomen binnen de voorziene periode van 5 maanden, conform art. 51, §3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Op 23.08.2010 diende verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 21.01.2011 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een tijdige beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing werd wel degelijk genomen binnen de wettelijke periode voorzien in art. 51, §3 van het KB dd. 8.10.1981, dat als volgt luidt:

§ 3. In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag. Deze beslissing werd door de verzoekende partij niet aangevochten en is derhalve definitief geworden. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat er binnen de 5 maanden geen beslissing werd genomen. Art. 51 §3 van het voormelde KB werd wel degelijk gerespecteerd.

In de beslissing van 21.01.2011 wordt aan verzoeker uitzonderlijk een bijkomende termijn van één maand verleend om nog bijkomende stukken over te maken om zijn aanvraag te staven. Vervolgens werd op 30.03.2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze laatste beslissing betekent geenszins dat 'de beslissing die op 4 februari aan verzoeker werd betekend uit de rechtsorde is verdwenen'. De weigeringsbeslissing van 21.01.2011 blijft in het rechtsverkeer.

Bovendien heeft verzoeker geen enkel belang bij zijn kritiek. Aan verzoeker werd in de weigeringsbeslissing van 21.01.2011 uitzonderlijk een bijkomende maand verleend om alsnog de nodige stukken over te maken ter ondersteuning van zijn aanvraag.

Dit is net in het voordeel van de verzoekende partij.

Verzoeker kan niet op ontvankelijke wijze kritiek uiten op het feit dat hem een bijkomende termijn werd verleend om alsnog de nodige stukken ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag over te maken.

Bovendien houdt een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing om reden dat geen bijkomende termijn van één maand mocht worden verleend om alsnog bijkomende stukken voor te leggen, niet in dat de tijdige beslissing van 21.01.2011 houdende de weigering van verblijf

van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten eveneens wordt vernietigd.

Het tweede middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.”

3.3. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van van artikel 40,§4 en 40bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing steunt op de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht van de partner duurzame relatie van verzoekster. Deze beslissing ten aanzien van de partner van verzoekster wordt eveneens aangevochten door middel van een verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aangezien de beslissing ten aanzien van de partner dient te worden vernietigd, kan de beslissing ten aanzien van verzoekster niet hierop steunen. (...)”

3.4. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Aangezien verzoekster als enig middel opwerpt:

'Schending van artikel 40§4 en 40bis van de Vreemdelingenwet en schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.'

De in casu bestreden beslissing luidt als volgt:

'Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Uit het dossier blijkt dat de partner in functie van wie de aanvraag gebeurde zelf het verblijfsrecht werd geweigerd op 30.03.2011. Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.'

De bestreden beslissing steunt aldus op de weigeringsbeslissing die werd genomen t.a.v. de vermeende partner van verzoekster.

Verzoekster stelt vooreerst dat beslissing die werd genomen t.a.v. haar vermeende partner dient te worden vernietigd. Voorts stelt verzoekster dat de beslissing t.a.v. de vermeende partner van verzoekster niet op 30.03.2011, maar slechts op 5 april 2011 werd genomen aangezien de beslissing - aldus verzoekster - op 5.03.2011 aan de gemeente werd overgemaakt.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Wat de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht betreft merkt de Raad op dat zij zich niet vermag in de plaats te stellen van de Minister van Binnenlandse Zaken bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag tot vestiging. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7 december 2001). " (R.V.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Vooreerst benadrukt de verwerende partij dat ten aanzien van dhr. M. P. (...) geheel terecht werd beslist om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij benadrukt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid effectief op 30.03.2011 t.a.v. dhr. M. P.(...) een beslissing genomen heeft houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat deze beslissing op 5.04.2011 werd gefaxt aan de gemeente doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de t.a.v. de partner reeds een weigeringsbeslissing werd genomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid mocht geheel terecht in de bestreden beslissing verwijzen naar de weigeringsbeslissing die op 30.03.2011 werd genomen ten aanzien van dhr. M. P. (...).

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet kan worden aangenomen. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het artikel 40§4 en 40bis van de Vreemdelingenwet inclus. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet kan worden aangenomen."

3.5. Artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1.- De gemeente kan het recht op verblijf erkennen in de gevallen vermeld onder :

1° artikel 50, § 2, 1°;

2° artikel 50, § 2, 2°;

3° artikel 50, § 2, 4°, voor zover het bewijs van de voldoende middelen van bestaan geleverd wordt door middel van een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene in eigen hoofde beschikt;

4° artikel 50, § 2, 5°;

5° artikel 50, § 2, 6°, voor zover het gaat om een echtgenoot, een partner met een geregistreerd partnerschap gelijkwaardig met het huwelijk, of een bloedverwant in neergaande lijn jonger dan 21 jaar, en voor zover de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewezen werd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2.- Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3.- In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8.

Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat (...).

3.6. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in de aanhef zelf stelt dat ze werd genomen in uitvoering van artikel 51, §3, derde lid van het Vreemdelingenbesluit. De verschillende leden van artikel 51, §3, van het Vreemdelingenbesluit dienen samen gelezen te worden. Artikel 51, §3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris een beslissing dient te treffen binnen de vijf maanden vanaf het indienen van de aanvraag, *“In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2,”* d.w.z. indien het gemeentebestuur niet in de mogelijkheid is om het recht op verblijf van een burger van de Unie te erkennen en evenmin in de mogelijkheid is om een aanvraag hiertoe af te wijzen door middel van een bijlage 20. In dit geval kan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris op drie manieren ageren:

- hij kan zoals voorzien in artikel 51, §3, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit binnen de termijn van vijf maanden vanaf het indienen van de aanvraag het recht op verblijf van de burger van de Unie erkennen;
- hij kan zoals eveneens voorzien in artikel 51, §3, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit opteren om binnen de termijn van vijf maanden vanaf het indienen van de aanvraag geen beslissing te treffen in welk geval de burger van de Unie in het bezit gesteld wordt van een verklaring van inschrijving;
- hij kan zoals voorzien in artikel 51, §3, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit binnen de termijn van vijf maanden vanaf het indienen van de aanvraag een beslissing treffen tot niet erkenning van het verblijfsrecht.

3.7. Uit de redactie van artikel 51, §3, van het Vreemdelingenbesluit volgt dat de voorziene termijn van vijf maanden een vervaltermijn is, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is. In het specifieke geval dat de overheid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn van artikel 51, §3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit is er tevens een positief gevolg voor de vreemdeling, namelijk de afgifte van een verklaring van inschrijving. De Raad herinnert eraan dat aan de origine van deze bepaling het arrest van het Hof van Justitie van 20 februari 1997 (zaak C-344/95) ligt, waarin geoordeeld werd dat de vorm en de duur van de toenmalige procedure, waarbij een termijn van zes maanden kan verstrijken vóór de afgifte van de verblijfskaart, buitensporige lasten met zich meebrengt, zodat zij een feitelijke belemmering van het vrije verkeer van werknemers vormen, hetgeen in strijd is met artikel 48 van het EG-Verdrag.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 augustus 2010 een aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen heeft ingediend. Dit wordt ook vastgesteld in de eerste bestreden beslissing. Op de aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) van verzoeker werd blijkens het administratief dossier door het betrokken gemeentebestuur genoteerd dat verzoeker verzocht werd *“binnen de drie maanden ten laatste op 23 november 2010”* de volgende documenten over te leggen: *“arbeidscontract, 3 loonfiches,*

bewijs ziekteverzekering”. Uit het administratief dossier blijkt dat het betrokken gemeentebestuur aan de verwerende partij op 4 oktober 2010 het bewijs van ziekteverzekering van verzoeker overmaakte en op 27 oktober 2010 een *“Uitzendovereenkomst fase A met uitzendbeding”* en *“loonfiches voor 3 maanden”*. Hiermee werd gehandeld conform het gestelde in artikel 50, § 2, 4°, van het Vreemdelingenbesluit dat bepaalt dat de in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoelde burger van de Unie bij zijn aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na zijn aanvraag volgende stukken dient over te maken:

- “a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en*
- b) een ziektekostenverzekering;”*

3.9. In casu werd de eerste bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris op 30 maart 2011. Hieruit kan niet anders dan geconcludeerd worden dat de vervaltermijn van vijf maanden, voorzien in artikel 51, §3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit, die begint te lopen vanaf het indienen van de aanvraag, zijnde 23 augustus 2010, geschonden werd. Ten overvloede stelt de Raad aan de hand van het administratief dossier vast dat de verwerende partij voor wat betreft verzoekers dochter wel rekening hield met de vervaltermijn van vijf maanden, voorzien in artikel 51, §3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit, aangezien ze in briefwisseling van 31 maart 2011 gericht aan de betrokken burgemeester waarin instructies gegeven worden tot afgifte van een bijlage 21 aan verzoekers dochter oordeelde: *“Betrokkene heeft op 23.08.2010 een aanvraag ingediend in functie van de burger van de Unie. Hierdoor had zij sinds 23.01.2011 recht op verblijf.”*

3.10. Blijkens het administratief dossier en stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift van verzoeker treft de verwerende partij op 21 januari 2011 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij ze de stukken van verzoeker die werden overgemaakt op 4 oktober en 27 oktober 2010 beoordeelt en waarbij aan verzoeker vanaf de datum van betekening van de beslissing, *“uitzonderlijk een extra termijn van één maand (wordt) toegestaan om aanvullende documenten over te maken.”* Blijkens haar nota beschouwt de verwerende partij deze beslissing als een *“tijdige”* beslissing die binnen de termijn in artikel 51, §3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit werd getroffen en werd deze *“in het voordeel”* van verzoeker getroffen.

3.11. De Raad verwijst naar het gestelde in de punten 3.5 en 3.6. Artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit laat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet toe om ten aanzien van een aanvrager van een verklaring van inschrijving een beslissing te nemen waarbij wordt aangegeven dat deze nog geen definitief karakter heeft en een eindbeslissing te treffen buiten de in artikel 51, § 3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit bepaalde vervaltermijn. De mogelijkheid om te beslissen tot de afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en met vermelding van de mogelijkheid om binnen één maand alsnog de vereiste documenten voor te leggen kan enkel in een voorafgaande fase, overeenkomstig artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit, genomen worden door *“het gemeentebestuur”*, indien niet alle documenten werden overgemaakt, met dien verstande dat de toekenning van deze bijkomende termijn niet tot gevolg mag hebben dat de reglementair voorziene beslissingstermijn van vijf maanden zoals voorzien in artikel 51, § 3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit wordt overschreden. De in punt 3.10 vermelde beslissing van 21 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan dan ook niet beschouwd worden als een beslissing conform het gestelde in artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit.

3.12. De vervaltermijn van vijf maanden zoals voorzien in artikel 51, § 3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit beschermt de aanvrager van een verklaring van inschrijving en is in diens voordeel (cfr. punt 3.7.). De Raad ziet dan ook niet in waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat de in punt 3.10. bedoelde beslissing waarbij verzoeker vanaf de datum van betekening van de beslissing, *“uitzonderlijk een extra termijn van één maand (wordt) toegestaan om aanvullende documenten over te maken”*, *“net in het voordeel (is) van de verzoekende partij.”* Verwerende partij kan niet dienstig afbreuk doen aan het gestelde in artikel 53, §3, van het Vreemdelingenbesluit wanneer ze de stukken die verzoeker tijdig heeft overgemaakt (cfr. punt 3.8) afgerond drie maanden laat liggen alvorens tot een beoordeling ervan over te gaan.

3.13. Het gegeven dat de in punt 3.10 bedoelde “voorlopige” beslissing in het rechtsverkeer blijft bestaan houdt niet in dat de eerste bestreden beslissing, die in deze de eindbeslissing vormt, niet kan vernietigd worden wegens schending van artikel 51, §3, van het Vreemdelingenbesluit.

Het tweede middel, opgeworpen door verzoeker is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het eerste middel, opgeworpen door verzoeker, geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, wordt dit niet besproken. Aangezien de motivering van de tweede bestreden beslissing verwijst naar de eerste bestreden beslissing, die vernietigd wordt, is zij niet deugdelijk en schendt zij de materiële motiveringsplicht. Het enig middel opgeworpen door verzoekster is gegrond voor zover de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel, opgeworpen door verzoekster, geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, worden deze niet besproken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 71 952 en 71 957 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2011 en 31 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro in hoofde van verzoeker en op 175 euro in hoofde van verzoekster, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA